

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobců:

a) Veleslavín – Vokovice k životu, spolek, IČO 22768513
sídlem Ke Dvoru 774/3, Praha 6

b) Bonum Commune, o. s., IČO 22903011
sídlem Mlékárenská 436/8, Praha 9

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti:

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost
IČO 00005886, sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. MZP/2017/500/764

takto:

- I. K žalobě žalobce a) se rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28. 2. 2018, č. j. MZP/2017/500/764, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 5. 2017, č. j. MHMP871530/2017, zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba žalobce b) se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci a) na náhradu nákladů řízení 3 000 Kč.
- IV. Žalovaný a žalobce b) vzájemně nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018, č. j. MZP/2017/500/764, zamítl odvolání žalobce a) a žalobce b) a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 5. 2017, č. j. MHMP871530/2017 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), v rámci něhož magistrát dospěl po posouzení oznámení Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti, IČO 00005886, sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9 (dále též „dopravní podnik“), dle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 10. 2017 (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), k závěru, že změna záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol“, kód PHA996 (dostupné z: https://portal.cenia.cz/eiasea/view/eia100_cr), nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude dále posuzována podle uvedeného zákona.
2. Dopravní podnik oznámil změnu záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol“ z důvodu, že tento záměr posouzený ve stanovisku magistrátu ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov, byl v původní variantě podmíněn předchozím zprovozněním autobusového terminálu a parkoviště P+R na Dlouhé Míli a rychlodráhy Praha – Kladno. Jelikož však došlo ke zpoždění s realizací trati i záchytného parkoviště, bylo nutné posoudit, zda může mít záměr za takto změněných podmínek významný vliv na životní prostředí a je-li nutné jej dále hodnotit podle zákona o posuzování vlivů.

II.

Obsah žalob a vyjádření dalších osob

1. Žaloba žalobce a) a související vyjádření

3. Žalobou podanou dne 27. 4. 2018 napadl žalobce a) nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce a) v prvním žalobním bodě namítá porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť souhlasný výrok není vztažen k dokumentaci EIA. Označení posuzovaného záměru je zcela nesrozumitelné a nejasné. Žalobce a) v řízení namítal, že magistrát porušil § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť nezohlednil právní názor vyslovený v rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. 50146/ENV/16, 2188/500/16. Bod č. 8 výroku rozhodnutí I. stupně zcela kopíruje obsah zrušeného rozhodnutí magistrátu ze dne 21. 3. 2016, sp. zn. S-MHMP 2168797/2015 OCP. Z celého oznámení EIA zpracovaného Ing. K. H. v prosinci 2015 není vůbec zřejmé, o jaký jde záměr a co je předmětem rozhodnutí, a výrok rozhodnutí I. stupně je neurčitý, nesrozumitelný a nevykonatelný. Žalobce a) považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm chybí srozumitelné právní úvahy. Z oznámení EIA ani rozhodnutí I. stupně není jasné, k jaké změně vlastně dochází.
4. Žalobce a) v druhém žalobním bodě namítá porušení § 36 správního řádu, neboť magistrát nedal účastníkům řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, nevyzval oznamovatele k doplnění oznámení, neoznámil pokračování v řízení a nevyčkal rozhodnutí o podjatosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

úředních osob. Byť podle žalovaného není zjišťovací řízení správním řízením, v průběhu odvolacího řízení došla do spisu řada nových podkladů, z nichž žalovaný vycházel a o nichž žalobce a) nevyrozuměl.

5. Žalobce a) ve třetím žalobním bodě poukazuje na porušení § 14 správního řádu. V průběhu řízení namítal, že v řízení rozhodují podjaté úřední osoby. Řízení prvního stupně bylo vedeno potenciálně podjatou úřední osobou T. N., neboť je závislý na svém zaměstnavateli hlavním městě Praze. Představitelé hlavního města Prahy mají na výsledku řízení a úřední činnosti magistrátu majetkový zájem, neboť oznamovatelem záměru je dopravní podnik, který je plně kontrolován zaměstnavatelem oprávněných úředních osob magistrátu. Žalobce a) doplňuje, že konkrétní jevy v politické a mediální sféře naznačují zvýšený zájem osob schopných ovlivnit jednání úředních osob a výsledek řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 As 18/2012-29), což dokládá na prohlášeních A. K. (<https://www.seznamzpravy.cz/clanek/praha-ozivi-plan-na-obri-parkovaci-domy-primatorka-slibuje-tri-mista-kde-vyrastou-3918>) a P. D. (<https://ct24.ceskatelevize.cz/regiony/1672759-praze-6-chybi-parkoviste-u-metra-na-veleslavine>). Žalobce a) uplatnil námitky podjatosti bez zbytečného odkladu právě poté, co se dne 30. 12. 2016 dozvěděl o mediálním zájmu zaměstnavatele úředních osob na výsledku řízení, pročez jeho námitka podjatosti nebyla opožděná. Magistrát nepochybně, že úřední osoby jsou zaměstnanci města, které je skrze dopravní podnik žadatelem ve správním řízení. Magistrát ani žalovaný dostatečně neprošetřili možnou podjatost úředních osob. Přitom došlo k porušení § 50 a násl. správního řádu, neboť si správní orgán neopatřil veškeré potřebné podklady pro posouzení podjatosti. Žalobce a) se domnívá, že v dané věci došlo k systémové podjatosti všech úředních osob (nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 1 Afs 7/2009-753, č. 2906/2013 Sb. NSS; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Magistrát ani žalovaný se nezabývali námitkou podjatosti přezkoumatelným způsobem.
6. Žalobce a) ve čtvrtém žalobním bodě napadá porušení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, neboť rozhodnutí žalovaného porušuje principy zakotvené v uvedeném ustanovení. Žalobce a) poukazuje na vadnost zařazení změny záměru dle přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů v bodě 4. výroku napadeného rozhodnutí, podle nějž se dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona jedná o změnu záměru uvedeného v bodě 9.3 kategorie II přílohy č. 1 zákona (*Tramvajové, podzemní nebo speciální dráhy včetně lanovky*). Žalobce a) dále uvádí, že pouhý popis stavebních objektů bez uvedení, v čem změna spočívá, je nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. V bodě č. 7 výroku rozhodnutí I. stupně jsou uvedeny zavádějící údaje o počtu zdrojů znečištění v dané oblasti, přičemž žalovaný se s danou námitkou nevypořádal. Nerealizace záměru podle EIA PHA495 a jím předpokládaných souvisejících částí původně posuzovaného záměru „Modernizace trati Praha – Kladno s připojením na letiště Ruzyně – I. etapa“ a dopravního uzlu zahrnujícího terminály příměstských linek i městských autobusových linek a kapacitní parkoviště P+R na Dlouhé Míli měla podstatné negativní dopady na životní prostředí v oblasti Liboce, Vokovic a Veleslavína. Nově vybudovaný terminál u stanice Nádraží Veleslavín je oproti původním předpokladům značně zatíženější. Žalobce a) považuje za nesrozumitelnou úvahu žalovaného, že realizace předmětného záměru měla za následek zkrácení autobusových linek z Vítězného náměstí k terminálu Nádraží Veleslavín, čímž mělo dojít k částečnému zlepšení situace na zmíněné komunikaci. Žalobce a) také namítal, že modelové hodnocení kvality ovzduší je v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů, neboť studie byla vypracována pro stav po zprovoznění terminálu na Veleslavíně, ale modelové zhodnocení nezohledňuje vliv zprovoznění tunelového komplexu Blanka a ustáleného dopravního zatížení, neboť v době zpracování oznámení nebyly údaje o jeho provozu k dispozici. Žalobce a) tvrdí, že chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů, tedy proč přes zásadní dopad změny záměru na životní prostředí je vyloučeno vydání závěru o dalším posuzování změny

záměru dle § 7 odst. 5 daného zákona. Žalobce a) také považuje za nepravdivé tvrzení, že při hodnocení imisní situace bylo vycházeno i z měření stanice imisního monitoringu Praha 6 –Veleslavín (AVEXA). Žalovaný sice připouští nejistotu, že oznámení vycházelo ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru, ale žádné důsledky z toho nevyvozuje. Žalovaný tak porušil § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezajistil ochranu před nadlimitním zatížením hlukem a imisemi, které způsobí změna záměru EIA PHA 996 provedená napadeným rozhodnutím. Žalobce a) také namítá, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou týkající se rozptylové studie Ing. J. M. z 12/2015. Nikdo nezjišťoval skutečný stav na místě měření, ale vše se opírá jen o modelové výpočty. Oznámení rovněž nezjistilo aktuální hlukovou situaci k vydání rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na jaře 2018, oznámení je z roku 2015 a vychází z podkladů z let 2010-2014. Došlo tak k porušení § 3 správního řádu.

7. Žalobce a) v pátém žalobním bodě ve smyslu § 3 správního řádu a § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů namítá, že žalovaný rezignoval na svou úlohu rozhodujícího správního orgánu, neboť pro něj podle jeho názoru neplatí správní řád a nemusí zjišťovat skutečný stav věci. Žalobce a) namítá, že žalovaný se musí zabývat splněním zákonných požadavků na oznámení po formální i obsahové stránce. Žalovaný se tak měl zabývat námitkami proti podkladovým informacím v oznámení, případně měl potřebné podklady doplnit a neměl odkazovat na odpovědnost autorizované osoby. Namísto pouhého sběratele dat měl být garantem zákonnosti řízení EIA.
8. Žalobce a) v šestém žalobním bodě namítá, že rozhodnutí I. stupně porušuje § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm chybí ve výrokové části řešení otázky, která je předmětem řízení, a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno o změně platného stanoviska EIA ze dne 26. 11. 2008, č. j. S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov.
9. Žalobce a) proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci a) náhradu nákladů řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 31. 5. 2017, zn. MZP/2018/500/960, uvádí, že žalobce a) nemá přehled o předmětu zjišťovacího řízení a následných rozhodnutích. Předmět řízení je zcela konkrétně a přezkoumatelně popsán již ve výrokové části i v úvodu odůvodnění rozhodnutí I. stupně. Jedná se o změny v původním záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo)- Petřiny, provozní úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol“, který byl předmětem souhlasného stanoviska k posuzování vlivů na životní prostředí. Celé předmětné zjišťovací řízení ukončené rozhodnutím I. stupně mělo za cíl posoudit vlivy již realizované dílčí změny záměru před tím, než bude prodloužení trasy A metra uvedeno do trvalého provozu. Významná změna záměru spočívala v tom, že nebylo možné předmětný záměr navázat na realizaci záměru „Modernizace trati Praha – Kladno s připojením na letiště Ruzyně – I. etapa“, který měl být původně dokončen dříve nebo současně se stavbou metra. Žalovanému není jasné, v čem žalobce a) spatřuje onu nepřezkoumatelnost, neurčitost a nesrozumitelnost rozhodnutí I. stupně. Obě správní rozhodnutí jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Stavba velkokapacitního parkoviště není součástí předmětného záměru.
11. Žalovaný dále zastává názor, že pokud dojde ke zrušení závěru zjišťovacího řízení a věc se vrátí k novému projednání, má správní orgán I. stupně postupovat dle § 7 zákona o posuzování vlivů, neboť zjišťovací řízení není správním řízením. Proto se ve zjišťovacím řízení neaplikuje § 36 odst. 3 správního řádu. Odvolání proti usnesení vydanému dle § 14 odst. 2 správního řádu nemá odkladný účinek, proto není vadou, že magistrát vydal rozhodnutí I. stupně ještě před vyřízením odvolání proti rozhodnutím o námitkách podjatosti. Žalovaný také odmítá, že by docházelo k doplňování podkladů do spisu v rámci odvolacího řízení.

12. Ohledně podjatosti žalovaný uvádí, že samotná skutečnost, že úřední osoby vedly řízení o žádosti společnosti zřízené územním samosprávným celkem, jehož jsou zaměstnanci, nezakládá bez dalšího systémovou podjatost celého úřadu. V daném případě je dáno pouze systémové riziko podjatosti. Přitom všechny mediální projevy představitelů hlavního města Prahy, na které žalobce a) poukazuje, se nevztahují k projednávanému záměru, kterým je změna původního záměru prodloužení trasy A metra v Praze. Výstavba velkokapacitního parkoviště na Veleslavíně je předmětem zcela jiného záměru. Žalovaný v této fázi záměru již neshledal mediální či politickou citlivost celého zjišťovacího řízení a v dané věci nebyla pochybnost, že by hlavní město Praha jakkoli „tlačilo“ na zaměstnance magistrátu ve snaze ovlivnit jejich rozhodování.
13. Žalovaný konstatuje, že na celý záměr je nutné pohlížet v širších souvislostech, než pouze z hlediska lokalit u stanice metra A Veleslavín, neboť původní záměr počítal s návazností na realizaci modernizace železniční trati směr Kladno a na letiště Václava Havla, včetně terminálu autobusů na Dlouhé Míli. Ve vztahu k dopravní situaci autobusů došlo k ulehčení dopravy na ulici Evropská, snížení celkových imisí a hluku z dopravy, neboť došlo k přesunu pojezdů autobusu z Vítězného náměstí k terminálu Nádraží Veleslavín. Ohledně aktuálnosti podkladů žalovaný odkazuje na § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů. Podle zásad zjišťovacího řízení se postupuje na základě dostupných podkladů a informací. Oznámení dostačujícím způsobem zpracovala odborně způsobilá autorizovaná osoba, proto neměl magistrát ani žalovaný žádný relevantní důvod pochybovat o jeho obsahu. Žalovaný odmítá názor žalobce a), že by příslušný úřad ve zjišťovacím řízení měl uplatňovat zásadu vyšetřovací. Jelikož se nejedná o správní řízení, neuplatní se ani § 50 odst. 3 správního řádu.
14. Žalovaný dále zdůrazňuje, že žalobce a) nezaslal magistrátu nesouhlasné vyjádření k oznámení a pouze v odvolání a podané žalobě brojí proti údajné nesprávnosti a vnitřní rozpornosti podkladových materiálů, ačkoli obsah podkladů žalobce a) nijak nevyvrací. Žalovaný vypořádal veškeré námitky žalobce a). Vedle toho uvádí, že dotčené úřady neměly k oznámení žádné připomínky.
15. Nakonec žalovaný uvádí, že předmět řízení i právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, jsou z výrokové části rozhodnutí I. stupně naprosto zřejmé. Magistrát zcela jednoznačně hovoří o změně již dříve posouzeného a zrealizovaného záměru prodloužení trasy A metra ze stanice Dejvická do stanice Nemocnice Motol. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.
16. V replíce doručené soudu dne 10. 7. 2018 žalobce a) uvádí, že není zřejmé, z jakého stavu životního prostředí žalovaný v dotčeném území dle § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů vycházel. Není srozumitelné, co má na mysli žalovaný stavem životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru, když měněné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 26. 11. 2008, S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov, pochází z roku 2008, posuzované oznámení EIA z prosince 2015 a rozhodnutí I. stupně z roku 2017. Původní stanovisko EIA PHA495, která bylo podkladem pro vydání územního rozhodnutí i stavebního povolení pro stavbu metra V.A, počítalo se zprovozněním modernizované železnice na Kladno a na letiště a se zřízením P+R a terminálu autobusů ze Středočeského kraje a části autobusů městské hromadné dopravy na Dlouhé Míli v předstihu před zprovozněním metra V.A. Nezrealizováním těchto staveb došlo k zásadní změně koncepce dopravy v severozápadní části Prahy, zejména ve Veleslavíně, Vokovicích, Ruzyni a Liboci, s velmi nepříznivým dopadem na životní prostředí, protože konečná autobusů je na Veleslavíně, kde v současnosti dochází k cca 1 300 pohybům autobusů denně. Žalobce a) dodává, že výstavba terminálu autobusů a parkoviště P+R ve Veleslavíně byla z technických i ekologických důvodů nepřipustná, a proto bylo příslušné územní řízení zastaveno. Žalobce a) opět namítá, že magistrát řádně neprovedl opakované zjišťovací řízení a že žalovaný se neřídil správním řádem. Žalovaný se měl zabývat námitkami, které napadaly podklady oznámení. Žalobce a) shrnuje, že žalovaný porušil řadu ústavních kautel upravujících výkon veřejné moci, pokud akceptoval předchozí nezákonný postup magistrátu.

a odmítl vypořádat odvolací námitky žalobce a). Žalobce a) také očekává, že se soud bude zabývat otázkou podjatosti. Po shora uvedeném pak setrvává na svém žalobním návrhu.

2. Žaloba žalobce b) a související vyjádření

17. Žalobou podanou dne 2. 5. 2018 napadl žalobce b) nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce b) v prvním žalobním bodě namítá, že magistrát porušil § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů, neboť nepřihlédl k vyjádření žalobce b) ze dne 20. 4. 2017, ačkoli tak měl učinit dle § 7 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona. Žalovaný se danou námitkou nezabýval, i když alespoň v náznaku vypořádal odvolací námitku žalobce b). Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí I. stupně jsou proto v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce b) trvá na tom, že jeho vyjádření ze dne 20. 4. 2017 bylo učiněno včas poté, co bylo znovu oznámeno probíhající zjišťovací řízení. Přitom povinností magistrátu bylo podle rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. 50146/ENV/16, 2188/500/16, řádně zopakovat celé zjišťovací řízení a umožnit účast dotčené veřejnosti. Prosté odůvodnění žalovaného odkazem na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2018, sp. zn. 11A 146/2017, je hrubě v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Tím správní orgány porušily § 2 odst. 3 a § 4 odst. 3 správního řádu. Žalobce b) se domáhá přímé aplikace Aarhuské úmluvy a směrnice o EIA a odkazuje na četnou judikaturu.
18. Žalobce b) v druhém žalobním bodě namítá, že z celého oznámení EIA zpracovaného Ing. K. H. v prosinci 2015 není vůbec zřejmé, jaký je záměr, co je předmětem rozhodnutí a výrok rozhodnutí je neurčitý, nesrozumitelný a nevykonatelný.
19. Žalobce b) ve třetím žalobním bodě uvádí, že zcela ztratil právo brojit proti nepřiznání práva osoby, o jejíchž připomínkách musí být dle § 7 odst. 3 a násl. zákona o posuzování vlivů rozhodnuto. Odvolání proti rozhodnutí I. stupně nemůže již tento zásah dostatečně zhojit. Žalobce b) má přitom bezpochyby postavení dotčené veřejnosti a postup magistrátu, který posvětil žalovaný, je nezákonný.
20. Žalobce b) ve čtvrtém žalobním bodě brojí proti názoru žalovaného, že pro něj neplatí správní řád a není jím vázán, na základě čehož nemusí zjišťovat skutečný stav věci a vypořádávat přezkoumatelně odvolací námitky. Žalobce b) považuje tento názor za alibistický a pro dotčenou veřejnost za nepřijatelný, neboť jeho přijetím by byl celý proces EIA jen formalitou s předem určeným výsledkem. Žalovaný se musí zabývat splněním zákonných požadavků na obsah a formu rozhodnutí, což vyplývá z obecných zásad činnosti správních orgánů. Žalovaný se měl zabývat námitkami, které identifikovaly rozpory v oznámení, nikoli jen odkázat na odpovědnost autorizované osoby. V žalovaném rozhodnutí chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů.
21. Žalobce b) proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.
22. Žalovaný ve vyjádření ze dne 28. 5. 2017, zn. MZP/2018/500/958, uvádí k žalobě žalobce b), že podle jeho názoru při opakování zjišťovacího řízení nelze opakovat iniciační procesy dle § 6 zákona o posuzování vlivů. Pokud vadou v zákonnosti prvního závěru zjišťovacího řízení nebyla právě otázka vadného zveřejnění informace o oznámení, není na místě tento krok opakovat. Žalovaný námitku vypořádal odkazem na citované usnesení Městského soudu v Praze. Dále žalovaný uvádí, že zjišťovací řízení není správním řízením, pročez nebylo nutné rozhodovat o postavení žalobce b) dle § 28 odst. 1 správního řádu. Žalobci b) nebylo upřeno právo podat písemné vyjádření k oznámení záměru, protože na informace vyvěšené na úřední desce magistrátu dne 5. 1. 2016 o zahájení zjišťovacího řízení nijak nereagoval a uplatnil své vyjádření až dopisem ze dne 20. 4. 2017. Magistrát tak dle § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů nemusel k pozdě zasláným vyjádřením přihlížet. Nakonec žalovaný doplňuje, že žalobce b) brojí proti výstavbě „parkovacího terminálu v centru města“. Předmětem zjišťovacího řízení však byla

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

dostavba trasy A metra v Praze v úseku Dejvická (mimo) – Motol, jejíž součástí nebylo vybudování velkokapacitního parkoviště pro individuální dopravu na Veleslavíně. Žalobce b) hovoří o zásadním dopadu záměru na životní prostředí, přičemž svá tvrzení ničím nedokládá a jeho námitky se již od odvolání míjí zcela s předmětem daného řízení. Pokud jde o nedostatečnost podkladových materiálů, správní rozhodnutí obsahují náležitý popis jednotlivých podkladů a žalobce b) jejich obsah ničím konkrétním nevyvrací. Žalovaný dodává, že zjišťovací řízení je specifický postup zahajovaný na základě oznámení dle § 6 zákona o posuzování vlivů a vedený podle zásad obsažených v příloze č. 2 tohoto zákona. Správní orgán má postupovat na základě dostupných podkladů a informací. Oznámení zpracovala dostačujícím způsobem odborně způsobilá autorizovaná osoba, a proto neměli magistrát ani žalovaný žádný relevantní důvod pochybovat o jeho obsahu. Žalovaný proto odmítá názor žalobce b), že by magistrát měl uplatňovat zásadu vyšetřovací a bez dalších indikcí aktivně vyhledávat důvody pro zpochybnění podkladů. Navíc dle § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů se při posuzování vlivů na životní prostředí vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru. Žalovaný rovněž odmítá, že by úlohou magistrátu bylo pouze sbírat data a vydat na jejich základě formální rozhodnutí. K oznámení se vyjádřily dotčené územní samosprávné celky a dotčené správní úřady, jejichž odborné náhledy nelze přehlížet. Přitom dotčené úřady neměly k oznámení žádné připomínky. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

3. Vyjádření zúčastněné osoby

23. Podáním ze dne 16. 7. 2018 sdělil Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, soudu, že bude v nadepsané věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
24. Následně zaslal dopravní podnik soudu vyjádření ze dne 20. 7. 2018. Dopravní podnik konstatuje, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi. Citace z napadeného rozhodnutí, na které žalobce a) odkazuje, shodně dokládají, že stavba parkoviště není součástí záměru. Dopravní podnik dále doplňuje, že zjišťovací řízení není správním řízením, protože se v něm § 36 odst. 3 správního řádu neměl použít. Magistrát pak nemusel čekat na rozhodnutí o odvolání proti usnesení, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, neboť odvolání nemělo dle § 76 odst. 5 správního řádu odkladný účinek. Dopravní podnik považuje za nekonkrétní námitku, že v průběhu odvolacího řízení došla do spisu řada nových podkladů. Také považuje tvrzenou podjatost úředních osob za spekulativní a nepodloženou. Námitkami žalobců, které se týkaly porušení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, se řádně zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobci napadají nesrozumitelnost výroku rozhodnutí I. stupně, jedná se o polemiku s tímto rozhodnutím, nikoli s rozhodnutím žalovaného. Dopravní podnik se dále ztotožňuje s vyjádřeními žalovaného ve věci. Závěrem navrhuje, aby obě žaloby byly zamítnuty.

III.

Posouzení žaloby

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Aktivní legitimace žalobce a) a žalobce b) k podání žaloby je založena § 7 odst. 9 ve spojení s § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů. Žalobce a) vznikl dne 27. 10. 2011 a jeho účelem je zejména ochrana přírody a krajiny v České republice, zdraví a životního prostředí v Praze, zejména ve Veleslavíně a Vokovicích. Žalobce b) vznikl dne 11. 2. 2011 a jeho účelem je zejména ochrana přírody a krajiny a poskytování služeb v oblasti životního prostředí (dostupné z: <https://boncom.wordpress.com/>).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

27. Žaloba žalobce a) byla vedena u soudu pod sp. zn. 5A 105/2018. Žaloba žalobce b) byla vedena u soudu pod sp. zn. 5A 107/2018. Usnesením ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5A 105/2018-59, soud spojil věc vedenou pod sp. zn. 5A 107/2018 ke společnému projednání a rozhodnutí s věcí vedenou pod sp. zn. 5A 105/2018; obě věci rozhodl v řízení pod sp. zn. 5A 105/2018.
28. Soud se dále zabýval otázkou okruhu osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. Zjišťovací řízení (§ 7 zákona o posuzování vlivů) je zvláštním typem řízení, které není správním řízením. V jako takovém v něm nevystupují účastníci řízení a prvním úkonem ve věci je buď rozhodnutí, že záměr nepodléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí (§ 7 odst. 6 zákona), nebo odůvodněný písemný závěr, že záměr podléhá posouzení vlivů na životní prostředí (7 odst. 5 zákona). Právo podat odvolání proti rozhodnutí má toliko oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 zákona o posuzování vlivů, tedy právnická osoba soukromého práva splňující další zákonem stanovené podmínky. Zákon naopak takové postavení nepřiznává jednotlivcům, z čehož vyplývá, že zákonodárce preferuje pouze kvalifikované formy účasti osob při projednávání záměrů, které mohou mít vliv na životní prostředí. Soud proto vyrozuměl o možnosti uplatňovat práva dotčených osob Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciovou společnost, jako oznamovatele a dále dotčené územní samosprávné celky, které reprezentují zájmy svých občanů. Oba spolky, které na zjišťovacím řízení participovaly, pak kvůli spojení věcí vystupují v postavení žalobců.
29. Žaloba žalobce a) je důvodná.
30. Žaloba žalobce b) je nedůvodná.

1. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

31. Soud se předně zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], protože tyto vady by vylučovaly další věcný přezkum. Žalobce a) namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 správního řádu, neboť označení změna záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol“ je zcela nesrozumitelné a nejasné. Z celého oznámení EIA zpracovaného Ing. K. H. v prosinci 2015 není zřejmé, o jaký jde záměr a co je předmětem správních rozhodnutí. Shodnou námitku vznáší i žalobce b).
32. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
33. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
34. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle

kteří právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

35. Soud dále poznamenává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Odpovědi na námitky žalobců je tak nutné hledat v rozhodnutí I. stupně i v napadeném rozhodnutí.
36. Soud vyšel z následujících podkladů:
37. Součástí správního spisu je stanovisko magistrátu ze dne 26. 11. 2008, sp.zn. S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov, jímž vydal magistrát k záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo) – Petřiny úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol“ souhlasné stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí s tím, že stanovil podmínky pro navazující řízení. Podmínka na str. 16 v písm. a) bodě 1 zněla, že další přípravu záměru bude potřeba orientovat tak, aby uvedení provozního úseku V.A trasy A metra do provozu bylo provedeno až po zprovoznění autobusového terminálu a parkoviště P+R na Dlouhé Míli a rychlodráhy Praha – Kladno.
38. Oznámením z data 12/2015 zahájil dopravní podnik zjišťovací řízení za účelem posouzení otázky, zda změna záměru „Prosloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol“, která spočívala v tom, že dosud nebyly realizovány autobusový terminál a parkoviště P+R na Dlouhé Míli a rychlodráhy Praha – Kladno, může mít významný vliv na životní prostředí. Oznámení zpracovala Ing. K. H., Ph. D., ze společnosti SUDOP PRAHA a. s. Na str. 5 pod položkou B. Údaje o záměru, B.I. Základní údaje, B.I.1 Název záměru a jeho zařazení podle přílohy č. 1 je detailní specifikace oznamované změny záměru:

„Záměr výstavby Prodloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol naplňuje dle 9.3 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v platném znění.

9.3 Tramvajové, podzemní nebo speciální dráhy včetně lanovek.

Ve zpracovaném oznámení dle přílohy č. 3 zákona č. 100/2001 Sb. v platném znění jsou hodnoceny změny výše uvedeného záměru v jednotlivých úsecích oproti původnímu technickému řešení posuzovanému v dokumentaci EIA z roku 2008.“

V bodě B.I.5 oznámení je detailní zdůvodnění potřeb záměru a jeho umístění. V části *Přehled hodnocených změn* je rozpis jednotlivých úseků s činnostmi, které na nich měly být provedeny nebo s nimiž měly být koordinovány, konkrétně: SO 02 úsek Dejvická – Bořislavka; SO 03 stanice Bořislavka; SO 05 stanice Nádraží Velešlavín; SO 07 stanice Petřiny; SO 08 úsek Petřiny – Nemocnice Motol; SO 09 stanice Nemocnice Motol.

V bodě B.I.6 oznámení je pak stručný popis technického a technologického řešení záměru s popisem změn v jednotlivých úsecích oproti původnímu technickému řešení posuzovanému v roce 2008.

39. V rozhodnutí I. stupně magistrát rozhodl výrokovou větou, že „[z]měna záměru nazvaná „Prodloužení trasy A metra v Praze – provozní úsek V.A Dejvická (mimo) – Motol“, omámená Dopravním podnikem hl. m. Prahy, akciové společností, IČ: 00005856, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9, která je popsána v bodě 8. výrokové části tohoto rozhodnutí a která je změnou záměru „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo) – Petřiny, provozní úsek V.A Petřiny (mimo) – Motol“, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedením záměru na životní prostředí zn. S-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov ze dne 26. 11. 2008, nemá významný vliv na životní prostředí, a proto nebude posuzována podle zákona.“ Vedle tohoto výroku obsahuje výroková část další body, které konkretizují po různých stránkách změnu záměru: 1. Název změny záměru, 2. Oznamovatel, 3. Oznámení, 4. Zařazení změny záměru dle přílohy č. 1 zákona, 5. Kapacita (rozsah) záměru (jeho změny), 6. Umístění, 7. Charakter záměru a možnost kumulace s jinými záměry, 8. Stručný popis technického a technologického řešení.

V bodě 1 *Název změny záměru* rozhodnutí I. stupně je uvedeno, že se jedná o změnu dříve posouzeného záměru s názvem „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo) – Petřiny, provozní úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol“

V bodě 6 *Umístění* je uvedeno, že změna záměru se dotýká trat'ových úseků metra A Dejvická-Bořislavka, Petřiny – Nemocnice Motol a stanice Bořislavka, Nádraží Veleslavín, Petřiny a Nemocnice Motol.

V bodě 7 *Charakter záměru* je specifikováno, že „[z]áměr je speciální dráha. Jedná se o trvalou podzemní liniovou stavbu s objekty i na povrchu. Změna záměru jeho charakter nijak nezmění, dochází v zásadě pouze k dílčím úpravám stavebně-technického provedení jednotlivých stanic a jejich bezprostředního okolí, prostorové a technologické úpravě podzemního objektu ‚Kanadská‘ a změně dopravních intenzit autobusového terminálu při stanici metra Nádraží Veleslavín související s novým ukončením příměstských autobusových linek na tomto terminálu. Záměr prodloužení trasy A metra byl v průběhu projekčních prací koordinován se stavbami, [...] mj. se stavbou ‚Modernizace trati Praha – Kladno s připojením na letiště Ruzyně – I. etapa‘. Součástí záměru modernizace trati je i dopravní uzel Dlouhá Míle, zahrnující terminál příměstských i městských autobusových linek a kapacitní parkoviště systému P+R. Realizace tohoto záměru byla uvažována v procesu posuzování vlivů na životní prostředí, jehož výsledkem je stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru ‚Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo) – Petřiny, provozní úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol‘ na životní prostředí zn. S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov ze dne 26. 11. 2008. K modernizaci trati Praha – Kladno a realizaci dopravního uzlu Dlouhá Míle však dosud nedošlo. Tato skutečnost se odrazila ve změně dopravního významu terminálu při stanici Nádraží Veleslavín. Současné oznámení záměru hodnotí tuto situaci, přičemž v úvahu byly brány i kumulativní vlivy s ostatní automobilovou dopravou a s více než 18 000 bodovými, plošnými a liniovými zdroji znečištění ovzduší, včetně dálkového přenosu znečištění z mimopražských zdrojů. Údaje o dopravě jsou uvedeny jak ve vlastním oznámení, tak v jednotlivých studiích.“

V bodě 8 *Stručný popis technického a technologického* je uvedeno, že oznámení se zabývá následující změnou záměru oproti původnímu řešení, přičemž pro jednotlivé úseky a stanice specifikuje změny oproti původnímu záměru z roku 2008.

40. Soud se neztotožňuje s žalobci, že vymezení změny záměru je nesrozumitelné, nejasné či nepřezkoumatelné. Z chronologického vývoje situace v území vyplývá, že v roce 2008 bylo schváleno stanovisko magistrátu ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. S-MHMP-460936/2007/OOP/VI/EIA/495-8/Nov, k realizaci „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvická (mimo) – Petřiny úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol“, které bylo podmíněno výstavbou záchytného parkoviště P+R na Dlouhé Míli a modernizací trati Praha – Kladno. Jelikož tyto druhotné záměry, které byly podmínkami hlavního záměru, nebyly včas realizovány, bylo nutné zjistit, jak bude prodloužená linka metra A fungovat bez těchto dalších opatření a zda její provoz, včetně souvisejících změn v organizaci dopravy, nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Za tím účelem podal dopravní podnik dne 21. 12. 2015 oznámení, jímž zahájil zjišťovací řízení o posouzení změny záměru z roku 2008. V daném oznámení v bodě B.I.5 je popsán přehled hodnocených změn a v bodě B.I.6 je dále konkrétní popis změn na jednotlivých úsecích či stanicích oproti původnímu záměru z roku 2008. Z oznámení je tedy zřejmé, proč bylo podáno, co bylo jeho předmětem a k jaké změně mělo vést.
41. Soud dále shledal, že na uvedené podklady navazuje i rozhodnutí I. stupně, které změnu záměru vymezuje výrokovou větou. Tu však není možné hodnotit vytrženou z kontextu, ale je nutné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ji vztáhnout k celé výrokové části, tedy i k bodům 1. až 8., které teprve jednotlivé změny záměru definují (viz § 68 odst. 2 věta poslední správního řádu). V bodě 7 rozhodnutí I. stupně magistrát detailně popsal důvod, proč bylo nutné přistoupit k revizi hodnocení záměru z roku 2008. V bodě 7 rozhodnutí I. stupně pak stručně popsal hlavní změny záměru oproti původní verzi. Přitom je z popisu patrné, že jednou z hlavních změn byla změna významu autobusového terminálu Nádraží Veleslavín. Jelikož nedošlo k realizaci terminálu Dlouhá Míle a rychlodráhy Praha – Kladno, z terminálu Nádraží Veleslavín, který měl původně sloužit městské hromadné dopravě, se stal terminál sloužící i meziměstské dopravě, u něhož byla navýšena dopravní kapacita.

42. Soudu je proto zřejmá posuzovaná změna původního záměru, která spočívala např. ve způsobu ražby a napájení, dispozici nástupišť, řešení výstupů a zastávek apod. a dále v hodnocení otázky, zda původní záměr nebude mít významný vliv na životní prostředí tehdy, když nebude dokončen terminál Dlouhá Míle a rychlodráha Praha – Kladno a když dojde k navýšení dopravní intenzity v oblasti stanice Nádraží Veleslavín. Jinými slovy, změna záměru nespočívala v tom, že by byl záměr z roku 2008 zcela nově koncepčně přepracován, ale řešila pouze tu komplikaci, že nebyly realizovány jiné záměry, které hlavní záměr podmiňovaly. Proto bylo nutné posoudit, zda i za takových podmínek nemůže mít záměr z roku 2008 významný vliv na životní prostředí. Součástí změny záměru přitom byl výčet jednotlivých změn oproti situaci v roce 2008, které dopravní podnik popsal v bodě B.I.6 oznámení a magistrát v bodě 8 výrokové části rozhodnutí I. stupně.
43. Žalobci v obecné rovině napadají vymezení předmětu zjišťovacího řízení v oznámení dopravního podniku i v rozhodnutí I. stupně, aniž by konkrétně specifikovali, v čem jej považují za nesprávně vymezený. Obecné reakce žalovaného na takové námitky v napadeném rozhodnutí byly zcela na místě, neboť soud také dospěl k závěru, že předmět změny záměru je v rozhodnutí I. stupně ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu vymezen dostatečně. Předmět změny je vymezen určitě a srozumitelně, neboť v opačném případě by jej nebyl soud schopen výše popsat. Co se týče vypořádání odvolacích námitek, soud odkazuje na zásadu, že hloubka a rozsah přezkumu aktů orgánů veřejné moci je zpravidla v rukách účastníků řízení či dotčených osob, neboť oni formulují v rámci opravných prostředků jednotlivé námitky. Byť určité otázky přezkoumávají orgány veřejné moci z moci úřední (srov. např. § 89 odst. 2 věta první správního řádu), je především na podatelích opravného prostředku, jakým směrem zaměří pozornost orgánu veřejné moci. Soud proto neshledal, že by v tomto směru bylo napadené rozhodnutí nebo rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelné.
44. Dle soudu je také neurčitá námitka žalobce a), který poukazuje na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát konstatoval, že předmětem záměru není provoz velkokapacitního parkoviště v oblasti terminálu Nádraží Veleslavín, ačkoli v oznámení dopravního podniku je na str. 13 zahrnuto. Z dané námítka není zřejmé, jak měla být dotčena práva žalobce a), k jaké mělo dojít vadě nebo proč se jedná o nezákonnost. Soud se přesto námitkou zabýval v míře její obecnosti. Soud konstatuje, že přehled hodnocení změn na str. 12 až 13 oznámení se vztahuje k původnímu záměru. Teprve na str. 13 až 14 oznámení jsou specifikovány změny původního záměru, pro které dopravní podnik podával oznámení. Soud dále poukazuje na skutečnost, že ze str. 4 rozhodnutí I. stupně je patrné, že původní záměr v části *SO 05 stanice Nádraží Veleslavín* byl dotčen změnou pouze v tom smyslu, že došlo ke změně významu místního terminálu, zejména k navýšení dopravní intenzity v této lokalitě. Soud proto kvituje stanovisko správních orgánů, že výstavba záchytného parkoviště osobních automobilů v oblasti Nádraží Veleslavín nebyla předmětem změny, která byla posuzována v rámci nyní přezkoumávaného zjišťovacího řízení.
45. Námitka není důvodná.

2. *Námítka týkající se porušení § 36 správního řádu*

46. Žalobce a) namítá, že došlo k porušení § 36 správního řádu, neboť účastníci řízení neměli možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, nebyli vyzváni k doplnění oznámení a nebyli informováni o pokračování řízení. Zároveň bylo vydáno rozhodnutí I. stupně dříve, než bylo rozhodnuto o podjatosti úředních osob. Žalovaný v rámci odvolacího řízení vycházel z řady nových podkladů, o kterých účastníky řízení nevyrozuměl.
47. Soud přisvědčuje žalovanému, že zjišťovací řízení je zvláštním typem postupu, který není správním řízením podle části II. a III. správního řádu. Správní řád jako obecný procesní předpis výkonu veřejné správy se použije jen tehdy, pokud zvláštní předpisy nestanoví odlišný postup (§ 1 odst. 2); jeho význam je tedy podpůrný (*subsidiární*) k právní úpravě stanovené zvláštními právními předpisy. Předpokládaný jiný postup stanoví v případě zjišťovacího řízení právě zákon o posuzování vlivů v § 6 a § 7. Zjišťovací řízení je zvláštní postup orientovaný především na zodpovězení odborné otázky, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit území evropsky významné lokality nebo ptáčích oblastí, a zda bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů (§ 7 odst. 2 zákona). Oproti tomu správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (§ 9 správního řádu). Oproti správnímu řízení tak ve zjišťovacím řízení nedochází k rozhodování o právech a povinnostech subjektů či k jejich autoritativnímu deklarování, ale pouze k odbornému posuzování otázky vlivu určitého záměru na životní prostředí. S určitou mírou abstrakce je zjišťovací řízení určitým formalizovaným postupem k vytvoření podkladu podobnému znaleckému posudku (srov. § 56 správního řádu), který tvoří následně významný podklad pro navazující řízení. Zjišťovací řízení je zahájeno na základě oznámení (§ 6, § 7 odst. 3 zákona), nevystupují v něm účastníci řízení v pravém slova smyslu, neboť správní řízení je zahájeno až v případě vydání správního rozhodnutí (§ 7 odst. 6 zákona), a formy participace dotčených orgánů a dotčené veřejnosti jsou upraveny odlišně oproti standardnímu správnímu řízení (srov. § 6 odst. 7, § 7 odst. 6 zákona).
48. Zjišťovací řízení se „překlápí“ do správního řízení až v případě, kdy příslušný správní orgán učiní závěr dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, o kterém kvalifikovaně rozhodne formou rozhodnutí (§ 67, § 68 správního řádu), které je prvním úkonem správního řízení a jež zároveň řízení v I. stupni končí. Do té doby je zjišťovací řízení jen zvláštním postupem k vydání závazného stanoviska (§ 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů; viz též bod 6 důvodové zprávy k zákonu č. 39/2015 Sb.).
49. Ačkoli průběh zjišťovacího řízení je tedy v řízení před orgánem I. stupně výrazně odlišný oproti správnímu řízení, i tento typ řízení zcela podléhá základním zásadám činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), neboť tyto zásady jsou pro výkon veřejné správy univerzální (srov. § 177 odst. 1 správního řádu) a vztahují se i na méně formalizované postupy správních orgánů (§ 154 správního řádu). Zásady pro posuzování záměrů (§ 7 odst. 3, příloha č. 2 zákona o posuzování vlivů) stanoví pouze rámec pro posuzování konkrétního záměru, ale nejsou procesními zásadami či zásadami činnosti veřejné správy, aby vylučovaly užití zásad základních. Dále se přirozeně správní řád využije i k řešení procesních situací, které zákon o posuzování vlivů neřeší a z povahy věci je potřeba je řešit i v rámci zjišťovacího řízení (srov. § 154 správního řádu). Vyloučení užití správního řádu na postupy podle zákona o posuzování vlivů, které zakládal § 23 odst. 14 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 3. 2015, zrušil zákonodárce zákonem č. 39/2015 Sb., a proto se uplatní subsidiarita správního řádu.
50. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalobci nebyli účastníky zjišťovacího řízení, ale příslušela jim v daném typu řízení procesní oprávnění ve smyslu § 6 a § 7 zákona o posuzování vlivů. Magistrát tak neměl povinnosti dle části druhé a třetí správního řádu, jako

zejména seznámit žalobce s podklady před vydáním rozhodnutí I. stupně, umožňovat jim vznášet námitky mimo rámec § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů či je informovat o pokračování v řízení.

51. Co se týče rozhodnutí o podjatosti úředních osob, soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí I. stupně bylo vydáno dne 30. 5. 2017. O námitkách podjatosti úředních osob rozhodl magistrát usnesením ze dne 27. 3. 2017, č. j. MHMP 464830/2013, a usnesením ze dne 21. 3. 2017, č. j. MHMP 356078/2017. Magistrát tedy postupoval správně, neboť rozhodl o námitkách podjatosti před tím, než rozhodl věcně rozhodnutím I. stupně. Soudu je však zřejmé, že žalobce a) spíše napadá skutečnost, že bylo vydáno rozhodnutí I. stupně před tím, než bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti usnesením o námitkách podjatosti. I tento postup však nebyl bez dalšího nezákonný, neboť o námitce podjatosti se rozhoduje formou usnesení (§ 14 odst. 2 věta třetí správního řádu), proti němuž nemá odvolání odkladný účinek (§ 76 odst. 5 věta druhá správního řádu). Rozhodnutí o námitce podjatosti jsou tak předběžně vykonatelná (§ 74 odst. 1 věta druhá správního řádu).
52. Povinností magistrátu proto nebylo čekat s vydáním rozhodnutí I. stupně do doby, než žalovaný rozhodne o odvolání žalobce a) proti uvedeným usnesením. Přirozeně, pokud by bylo později v odvolacím řízení zjištěno, že ve věci rozhodovaly podjaté úřední osoby, jednalo by se o závažnou vadu rozhodnutí I. stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32). Jelikož se tak ale nestalo, neboť žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/313, a rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/312, odvolání žalobce a) proti uvedeným usnesením zamítl, ani dodatečně nelze z toho důvodu považovat rozhodnutí I. stupně za nezákonné. Soud nakonec konstatuje, že v této části rozsudku se zabýval pouze zákonností procesního postupu správních orgánů, nikoli věcnou stránkou námitek podjatosti, kterou posoudí níže.
53. Pokud jde o námitku žalobce a), že v průběhu odvolacího řízení přibyla do spisu řada nových podkladů, o kterých žalobce a) neměl ponětí, soud konstatuje, že daná námitka není formulována v dostatečné míře konkrétnosti, aby byla projednatelná. Správní soudnictví je založeno na zásadě dispozitivnosti – to znamená, že průběh řízení je v rukách účastníků řízení, soud je vázán jejich návrhy a nemá pravomoc doplňovat či nahrazovat jejich tvrzení vlastními.
54. Pokud tedy žalovaný skutečně vycházel z nových pokladů, měl žalobce a) tyto podklady konkrétně identifikovat, aby soud mohl přezkoumat důvodnost jeho tvrzení. Soud nemůže tyto podklady dohledávat z vlastní iniciativy, neboť by tak jednal v rozporu s principem rovnosti účastníků řízení v neprospěch žalovaného. Soud proto v obecné rovině konstatuje, že z napadeného rozhodnutí není zjevné, že by žalovaný vycházel z jiných podkladů než podkladů zjišťovacího řízení (tj. z podkladů, které měl k dispozici již magistrát), a hlouběji se soud uvedenou námitkou nezabýval.
55. Námitka není důvodná.

3. Námitka týkající porušení § 14 správního řádu

56. Žalobce a) namítá, že zaměstnanci magistrátu, kteří vedli zjišťovací řízení a vydali rozhodnutí I. stupně, jsou pod vlivem svého zaměstnavatele – hlavního města Prahy, jehož představitelé mají zájem na výsledku řízení, neboť dopravní podnik je plně kontrolován právě hlavním městem Prahou. Konkrétně namítá podjatost oprávněné úřední osoby Ing. T. N. Přitom odkazuje na veřejné výroky představitelů hlavního města Prahy – primátorky Mgr. A. K. a náměstka primátorky P. D.
57. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci,*

k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

58. Soud konstatuje, že žalobce a) žalobou napadl i rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/312, a ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/313, kterými žalovaný rozhodl o námitkách podjatosti. Soud však žalobu v této části usnesením ze dne 28. 6. 2018, č. j. 5A 105/2018-56, odmítl, neboť žaloba směřující proti těmto rozhodnutím je nepřipustná dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. c) s. ř. s., jelikož se jedná pouze o rozhodnutí, kterými žalovaný rozhodoval o vedení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 Afs 54/2017-25). Úlohou soudu proto bylo vypořádat se s tvrzenou podjatostí v tomto rozsudku.
59. Z námítky žalobce a) je zřejmé, že vznáší námitku podjatosti založenou na tzv. *systémové podjatosti* oprávněných úředních osob pracujících v úřadě, který je orgánem územně samosprávného celku, jenž má sám zájem na výsledku vedeného řízení. Nejkomplexnější pohled na aspekty *systémové podjatosti* poskytl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, č. 2802/2013 Sb. NSS, které shrnul do závěru: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“
60. Soud uvádí, že ve smyslu citovaného rozhodnutí není samotný zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku, o jehož záležitosti úřední osoba přímo či nepřímo rozhoduje, důvodem *systémové podjatosti*, ale jedná se toliko o *systémové riziko podjatosti*. Aby bylo možné dovodit systémovou podjatost, je nutné prokázat další skutečnosti, které zakládají podezření *systémové podjatosti*. „Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrůznějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jery v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu“ (bod 63 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 2802/2013 Sb. NSS).
61. V nyní posuzovaném případě spatřuje žalobce a) zvýšený politický zájem představitelů hlavního města Prahy na posuzovaném záměru v tom, že v roce 2016 A. K., primátorka Prahy, otevřeně deklarovala, že do 2 let vyroste na Veleslavíně parkoviště, a že P. D., její náměstek, uvedl, že se o změny u veleslavínského nádraží snaží dlouhodobě.
62. Soud za takové konstelace uvádí, že není podstatné, kdy žalobce a) námitku podjatosti uplatnil, protože se jí správní orgány tak jako tak musely zabývat. Rozdíl spočívá pouze ve formě jejího vypořádání, neboť o včas uplatněné námitce podjatosti se rozhoduje samostatným usnesením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152). Soud konstatuje, že magistrát o podjatosti Ing. J. C. a Ing. T. N. rozhodl usnesením ze dne 27. 3. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

č. j. MHMP 464830/2013, které žalovaný přezkoumal k odvolání žalobce a) rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/313. O námitce podjatosti RNDr. Š. K. rozhodl magistrát usnesením ze dne 21. 3. 2017, č. j. MHMP 356078/2017, které žalovaný přezkoumal k odvolání žalobce a) rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. MZP/2017/500/312. O námitce podjatosti JUDr. M. D., MPA, pak rozhodl žalovaný usnesením ze dne 7. 3. 2017, č. j. 7896/ENV/17; 355/500/17. Pokud se správní orgány vypořádaly žalobcovými námitkami v této kvalifikované formě, přirozeně v meritorních rozhodnutích mohly již jen odkázat na dříve přijaté závěry.

63. Soud dále konstatuje, že není vadou, pokud nebyly příslušné oprávněné úřední osoby tázány na svůj postoj k námitce podjatosti, byť je takový postup jinak obvyklý. Za prvé, z § 14 správního řádu takový bezpodmínečný požadavek nevyplyvá. Za druhé, z povahy námítky *systémové podjatosti* je zřejmé, že není nutné zjišťovat subjektivní postoje jednotlivých osob, protože podjatost v takových případech je dána samotným nastavením systému a zájmem příslušného územního samosprávného celku. V případech zjištění *systémové podjatosti* by bylo zjišťování stanoviska jednotlivých úředních osob zpravidla nadbytečným úkonem.
64. Pokud jde o samotnou věcnou stránku *systémové podjatosti*, žalobce a) má pravdu, že je u zaměstnanců magistrátu dáno *systémové riziko podjatosti*, pokud rozhodují ve věci dopravního podniku, jehož jediným akcionářem je hlavní město Praha. Žalobce a) však neprokázal další rozhodné skutečnosti, které by *systémovou podjatost* v nyní posuzované věci osvědčily.
65. Žalobcovo tvrzení se opírá toliko o mediální výstupy Mgr. A. K. a P. D. k výstavbě parkoviště na Veleslavíně. Soud však již výše ozřejmil, že předmětem nyní posuzovaného záměru byla toliko změna dopravního významu terminálu Veleslavín a související navýšení dopravní intenzity v této lokalitě, tedy výstavba velkokapacitního parkoviště nebyla předmětem oznámení dopravního podniku podaného dne 21. 12. 2015 ani následného rozhodnutí magistrátu. Soud dále uvádí, že výstavba autobusového terminálu Veleslavín, včetně parkoviště pro osobní automobily P+R, byla předmětem zjišťovacího řízení „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická – Provozní úsek V.A – Dejvická (mimo) – Motol, SOD 40 Patrový terminál BUS u stanice Veleslavín“ (PHA785), které magistrát ukončil závěrem zjišťovacího řízení ze dne 28. 11. 2011, zn. S-MHMP-0619275/2011/OOP/VI/EIA/785-2/Nov, že daný záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů. Z doložených mediálních zpráv vyplývá, že vedení hlavního města Prahy se vyjadřovalo v roce 2016 k výstavbě parkoviště na Veleslavíně, u něhož proběhlo zjišťovací řízení již v roce 2011. Soudu tak není zřejmý přímý vztah k nyní posuzované věci, neboť vyjádření představitelů hlavního města Prahy se vztahovala k záležitosti již dávno uzavřené (v roce 2011). Výstavba autobusového terminálu Veleslavín, včetně parkoviště pro osobní automobily P+R, tak v posuzované věci mohla a měla mít pouze ten význam, že v rámci posuzování nynějšího záměru se ve zjišťovacím řízení zvaží kumulace jeho vlivů s vlivy jiných známých záměrů (realizovaných, připravovaných, uvažovaných), tedy včetně vlivů již v roce 2011 posouzeného záměru výstavby autobusového terminálu Veleslavín, včetně parkoviště pro osobní automobily P+R (bod I.2. přílohy č. 2 k zákonu o posuzování). Tím se však tento již dříve posouzený záměr nestal předmětem nynějšího zjišťovacího řízení.
66. Námitka není důvodná.

4. Námitka týkající se porušení § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů

67. Žalobce a) poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí co do odůvodnění hrubě porušuje § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, neboť chybí úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 zákona. Žalobce a) uvádí, že záměr má zásadní dopad na životní prostředí, a uvádí celou řadu otázek, které správní orgány nesprávně vypořádaly.

68. Podle § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, *při posuzování vlivů záměru na životní prostředí se vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru. V dlouhodobém záměru se jeho jednotlivé etapy posuzují samostatně a v kontextu vlivů záměru jako celku.*
69. Podle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, *dojde-li příslušný úřad k závěru, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. V rozhodnutí se uvedou základní údaje o záměru v rozsahu bodů B.I.1. až B.I.4. a B.I.6. přílohy č. 3 k tomuto zákonu a úvahy, kterými se příslušný úřad řídil při hodnocení zásad uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Rozhodnutí se zveřejňuje způsobem podle § 16 a doručuje veřejnou vyhláškou. Právo podat odvolání proti rozhodnutí má oznamovatel a dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2. Splnění podmínky podle § 3 písm. i) bodu 2 doloží dotčená veřejnost v odvolání.*
70. Soud předem navazuje na předchozí výklad ohledně účelu a zásad zjišťovacího řízení. Účel zjišťovacího řízení v případě záměrů dle § 4 odst. 1 písm. b) až f) zákona o posuzování vlivů je vymezen v § 7 odst. 2 a 3 zákona. Ve vztahu k těmto záměrům je třeba v rámci zjišťovacího řízení provést tzv. *screening*, tedy vyhodnotit, zda záměry budou posuzovány v rámci procesu EIA. V případě, že v rámci *screeningu* je zjištěno, že záměr má být posouzen, přistoupí se k tzv. *scopingu*, tedy ke stanovení rozsahu informací k doplnění. Ačkoli zjišťovací řízení není správním řízením, neznamená to, že správní orgán nenese odpovědnost za opatřování podkladů a za jejich hodnocení (tj. za zjišťování skutkového stavu). To vyplývá přinejmenším ze základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), které se bez omezení uplatní i ve zjišťovacím řízení. Zjišťovací řízení tak není o pouhém formálním shromažďování podkladů a jejich bezobsažném hodnocení. Naopak se v něm plně uplatní zejména zásady vyšetřovací a materiální pravdy (§ 2 odst. 4, § 3 správního řádu). Správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentuje veřejný zájem a pouze on je garantem toho, aby bylo objektivně a pravdivě ověřeno, zda předložený záměr může či nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Přitom nevychází jen z podkladů předložených oznamovatelem, ale zohledňuje i všechny další dostupné podklady v potřebném rozsahu (např. skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, jiné procesy EIA, vědecké poznatky týkající se ochrany životního prostředí, vyjádření a námítky dotčené veřejnosti a jiných správních orgánů atd.), aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V. Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, výklad k § 7). Zásadu pro zjišťovací řízení zakotvenou ve větě první přílohy č. 2 zákona o posuzování vlivů (*Při zjišťovacím řízení příslušný úřad na základě dostupných podkladů a informací zjišťuje, zda a v jakém rozsahu může záměr vážně ovlivnit životní prostředí a obyvatelstvo.*) je nutné vykládat tak, že dostupnými podklady nejsou pouze podklady, které předložil oznamovatel v rámci oznámení, ale jedná se i o podklady, které jsou dostupné správními orgány jako profesionály v oboru posuzování vlivů na životní prostředí nebo které si správní orgán zajistí (resp. musí zajistit) za účelem úplného a řádného posouzení předloženého oznámení (srov. § 3 a § 2 správního řádu ve spojení s § 2, § 5, § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů). Jinými slovy, *dostupnými podklady* se rozumí v rozsahu potřebném pro dostatečné zjištění skutkového stavu ty podklady, které jsou objektivně opatřitelné, dosažitelné.
71. Ve světle výše uvedeného je zcela mylný názor žalovaného, že „[...] *zjišťovací řízení není řízením ve smyslu správního řádu, jedná se o specifické řízení, jehož průběh je ošetřen speciálním zákonem. V daném případě tak přejímá odpovědnost za uvedení všech důležitých okolností a skutečností osoba, která zpracovává a předkládá oznámení – v konkrétním případě se dokonce jedná o osobu autorizovanou, která je ke zpracování obdobných podkladů (včetně podkladových studií) zákonem pověřena a prověřena. Příslušný úřad pak ve svém rozhodování vychází z toho, co je mu autorizovanou osobou předloženo*“ (str. 15 napadeného rozhodnutí). Za prvé, je nesporné, že zpracovatel oznámení, byť disponuje odbornou kvalifikací, je minimálně nepřímě zainteresován na výsledku zjišťovacího řízení, neboť oznámení zpracovává na objednávku oznamovatele. Závěry zpracovatele tak nelze samy o sobě bez kritického zhodnocení i bez přihlídnutí k dalším dostupným podkladům považovat za dostatečné ve smyslu

§ 3 správního řádu tak, aby mohlo být přijato rozhodnutí, že závěr nemůže mít významný vliv na životní prostředí. Za druhé, závěr žalovaného je vadný i z toho důvodu, že by v jeho důsledku správní orgány prakticky rezignovaly na ochranu veřejného zájmu a vycházely by jen z podkladů, které by jim předestřel oznamovatel, jenž má ale přirozeně zájem na tom, aby jeho záměr nemusel být podroben dalším procedurám podle zákona o posuzování. Zpracovatel oznámení nemůže nahradit činnosti správního orgánu při ochraně veřejného zájmu, neboť je zpravidla soukromým subjektem s vlastními zájmy. Cílem posuzování vlivů na životní prostředí je přitom získat objektivní odborný podklad pro další řízení (§ 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů).

72. Správní orgán vedoucí zjišťovací řízení tak není pouhým shromažďovatelem podkladů, ale platná právní úprava vyžaduje jednak jeho aktivní součinnost s oznamovatelem, dotčenou veřejností i dotčenými orgány, jednak kritické hodnocení předložených podkladů, včetně možného doplnění dalších potřebných podkladů. Dále musí správní orgán ve zjišťovacím řízení reprezentovat veřejný zájem, který spočívá zejména v ochraně zdraví lidí, kvality jejich života, složek životního prostředí, druhové rozmanitosti a reprodukčních schopností ekosystému (srov. § 2 zákona o posuzování vlivů; dále také bod 14 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí; dále též „směrnice EIA“). Soud proto hodnotil jednotlivé námitky žalobců prizmatem, zda správní orgány dostály v tom kterém případě svým výše popsáním zákonným povinnostem.
73. Žalobce a) považuje za vadné, že posuzovaná změna řeší neexistenci terminálu na Dlouhé Míle a nerealizaci modernizace železniční trati. V důsledku toho podstatně přibude negativních vlivů na životní prostředí z dopravy v okolí terminálu Veveřavín.
74. Žalovaný k tomu uvedl, že předmětem záměru byly změny provedené v rámci výstavby prodloužení trasy A metra v Praze. Zařazení záměru nemělo vliv na kvalitu zpracování oznámení a vyhodnocení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví. Přitom terminál Dlouhá Míle a modernizace trati Praha – Kladno byly součástí jiného záměru. Změna záměru spočívala hlavně ve změně dopravní intenzity autobusového terminálu Nádraží Veveřavín (str. 13 napadeného rozhodnutí).
75. Soud konstatuje, že žalobce a) v této námitce argumentuje kruhem, neboť namítá, že změna záměru je vadná, pokud neřeší terminál Dlouhá Míle a modernizaci železniční trati Praha – Kladno, ačkoli změna záměru spočívala právě v otázce, zda prodloužení trasy A metra může mít významný vliv na životní prostředí za situace, kdy nebylo možné prodloužení trasy metra zkoordinovat s výstavbou terminálu a modernizací železnice. Jinými slovy, nedostatek, který žalobce a) správním orgánům vytýká, byl právě předmětem posuzování změny záměru z roku 2008. Samotnou skutečnost, že nedošlo ke koordinaci prodloužení trasy A metra a výstavby uvedených objektů, ačkoli s tím původní záměr z roku 2008 počítal, nelze považovat za vadu nyní přezkoumávaného zjišťovacího řízení.
76. Žalobce a) dále považuje za nedostatečný pouhý popis stavebních objektů, z čehož není patrné, v čem spočívá změna.
77. Soud k tomu uvádí, že typově podobnou námitkou se zabýval již výše, kde na základě správních rozhodnutí i oznámení popsal předmět změny původního záměru. Magistrát nepopsal pouze objekty, k jejichž vybudování dojde v důsledku změny, ale ozřejmil i účel a detaily změny záměru z roku 2008. Rozsah a parametry změny záměru jsou tak zřejmé.
78. Žalobce a) namítá, že rozhodnutí I. stupně obsahuje zavádějící údaje o počtu zdrojů znečištění v dané oblasti, neboť 18 000 bodových a liniových zdrojů nevyjadřuje realitu, když na Evropské ulici dochází k pohybu cca 30 000 až 55 000 vozidel.
79. Soud u této námítky shledal, že je vytržena z kontextu správních rozhodnutí i podkladů zjišťovacího řízení. Soud poukazuje na skutečnost, že vlivem záměru na ovzduší se zabývalo oznámení v bodě D.I.2. *Vlivy na ovzduší*, kde zpracovatel hodnotil koncentrace benzo[a]pyrenu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v kontextu dopravy na Evropské ulici, která činila přes 35 000 vozidel (str. 69 oznámení). I když v rozhodnutí I. stupně v bodě 7. *Charakter záměru a možnost kumulace s jinými záměry* je uvedeno, že v úvahu byly brány i kumulativní vlivy s ostatní automobilovou dopravou a s více než 18 000 zdroji znečištění (str. 3 rozhodnutí I. stupně), magistrát hodnotil i imisní příspěvek z dopravy na Evropské ulici, přičemž vycházel z údaje přes 35 000 vozidel (str. 7 rozhodnutí I. stupně). Lze tedy shrnout, že oznamovatel předložil magistrátu oznámení, které neodporuje tomu, co tvrdí žalobce a), a že magistrát si byl vědom četnosti automobilové dopravy na Evropské ulici.

80. Soud konstatuje, že předmětem změny záměru bylo mimo jiné navýšení dopravní intenzity v oblasti stanice Nádraží Veleslavín, pročez dává smysl odpověď žalovaného, že údaj 18 000 zdrojů byl vztažen pouze k nejbližšímu okolí autobusového terminálu Nádraží Veleslavín (str. 13 napadeného rozhodnutí). Soud dále uvádí, že změna záměru se přímo netýkala automobilové dopravy, ale především dopravy autobusové, neboť před změnou i po změně muselo docházet na Evropské ulici k pohybu daného počtu vozidel. Nakonec lze přisvědčit žalovanému, že pokud dříve autobusy zajížděly až na Vítězné náměstí a po změně záměru toliko na Nádraží Veleslavín, muselo dojít k odlehčení celkové dopravy na Evropské ulici. Soud proto neshledal, že by argumentace žalovaného byla v tomto směru nelogická.
81. Pokud žalobce a) namítá, že nerealizování záměru v původní podobě, včetně modernizace železniční trati a stavby dopravního uzlu na Dlouhé Míli, mělo podstatné negativní dopady na životní prostředí v oblasti Liboce, Vokovice a Veleslavína, soud konstatuje, že právě tyto dopady byly předmětem zkoumání v rámci zjišťovacího řízení. Přitom magistrát dospěl k závěru, že změna záměru nemá významný vliv na životní prostředí. Skutečnost, že došlo ke změně původního záměru z roku 2008, sama o sobě neznámá, že by záměr v upravené koncepci musel mít významný vliv na životní prostředí. Pokud žalobce a) namítá, že cca 500 autobusů jezdí denně do stanice Nádraží Veleslavín, soud podotýká, že tyto autobusy musely dříve zajíždět blíže centru, a proto i na pozadí změny původního záměru byla jejich trasa zkrácena.
82. Žalobce a) také namítá, že není zřejmé, z jakého stavu životního prostředí žalovaný vycházel.
83. Ohledně této námitky soud odkazuje na § 5 odst. 2 větu první zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, podle něhož se při posuzování vlivů záměru na životní prostředí vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru. Záměr byl oznámen magistrátu dne 21. 12. 2015, tedy uvedené datum stanovuje rozhodný časový bod, k němuž se posuzoval stav životního prostředí. Odůvodnění žalovaného tak vycházelo z tehdy účinné právní úpravy a soud je v tomto ohledu nepovažuje za nesrozumitelné (str. 14 napadeného rozhodnutí).
84. Žalobce a) uvádí, že modelové hodnocení kvality ovzduší je v rozporu s § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů neaktuální, neboť nezohledňuje vliv zprovoznění tunelového komplexu Blanka a ustáleného dopravního zatížení.
85. Žalovaný k tomu uvedl, že v době oznámení záměru nemohly být při zpracování studie použity aktuálnější údaje, než které zpracovatel použil. Tunelový komplex Blanka byl uveden do zkušebního provozu dne 19. 9. 2015. Jelikož oznámení bylo předloženo v prosinci 2015, potřebné údaje by byly k dispozici nejdříve v roce 2016 (str. 14 napadeného rozhodnutí).
86. Soud shledal, že součástí oznámení je studie nazvaná *Autobusový terminál Nádraží Veleslavín, Modelové hodnocení kvality ovzduší*, z listopadu 2015 (dále též „rozptylová studie“), kterou zpracoval Ing. J. M., ATEM – Ateliér ekologických modelů, s. r. o. (dále jen „ATEM“). Účelem této studie bylo posoudit stávající stav po zprovoznění autobusového terminálu Nádraží Veleslavín na kvalitu ovzduší v této lokalitě. Vyhodnocení mělo být provedeno pro stávající stav, kdy byl posuzovaný terminál zprovozněn, a jako zdroj znečištění byla uvažována autobusová doprava. V modelových výpočtech měl být zahrnut i vliv imisního pozadí – působení ostatních zdrojů mimo hodnocené území včetně dálkového přenosu. Údaje o imisním pozadí přitom měly

vycházet z poslední aktualizace studie *Modelové hodnocení kvality ovzduší na území hl. m. Prahy*, kterou zpracoval ATEM v roce 2014.

87. Soud konstatuje, že mezi stranami není sporné, že tunelový komplex Blanka byl uveden do zkušebního provozu dne 19. 9. 2015 (viz také BRUSNICKÝ, DEJVICKÝ A BUBENEČSKÝ TUNEL: Projekt [online]. [cit. 2018-07-23]. Dostupné z: <http://www.tunelblanka.info/projekt/>). Z napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že správní orgány v rámci zjišťovacího řízení nezohlednily provoz tunelového komplexu Blanka, neboť taková data nebyla v době oznámení změny záměru ještě k dispozici.
88. Soud považuje za obecně známou skutečnost (*notorietu*), že tunelový komplex Blanka je významnou stavbou, která zásadním způsobem ovlivňuje dopravu na území hlavního města Prahy, potažmo se jedná o stavbu, jejíž provoz může mít i významný vliv na životní prostředí. Soud neshledal správným argument žalovaného, že v době podání oznámení, tedy ke dni 21. 12. 2015, nebyla zatím k dispozici data z provozu tohoto tunelového komplexu, načež správní orgány bez dalšího akceptovaly, že rozptylová studie tato data postrádala. Předem je nutné uvést, že dle § 5 odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, bylo nutné při posuzování záměru vycházet ze stavu životního prostředí v dotčeném území v době oznámení záměru. Pokud v době podání oznámení již fungoval 3 měsíce tunelový komplex Blanka, opomněla tuto skutečnost jak společnost ATEM v rozptylové studii, která vycházela z imisního pozadí aktualizovaného k roku 2014, tak správní orgány. Pokud účelem postupů EIA je získat objektivní odborný podklad pro navazující řízení (§ 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů), neobstojí taková rozptylová studie, která nezohledňuje zdroj, jenž může ovlivňovat významným způsobem životní prostředí v daném území. Přitom zásady posuzování záměrů obsažené v příloze č. 2 zákona o posuzování vlivů výrobě požadují, aby parametry záměru byly zváženy i ve vztahu ke kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných známých záměrů. Zákon také nepřipouští žádnou výjimku, která by umožňovala rezignovat na zjištění stavu životního prostředí v rozsahu § 3 správního řádu jen z toho důvodu, že získání určitých podkladů je časově náročné. V daném území tak přetrvává pochybnost, zda změna záměru nemůže mít významný vliv na životní prostředí v důsledku synergického efektu s tunelovým komplexem Blanka.
89. Soud také odkazuje na své výše uvedené závěry ohledně povinností správních orgánů ve zjišťovacím řízení. Úkolem magistrátu nebylo jen shromáždit vedle oznámení jednotlivé podklady zjišťovacího řízení, ale jeho povinností bylo i jednotlivé podklady kriticky hodnotit případně zajistit jejich doplnění. Pokud dopravní podnik nepředložil ve smyslu § 5 odst. 2 věty první zákona o posuzování vlivů oznámení, jehož veškeré podklady by byly aktuální, bylo povinností magistrátu nedostatky takového oznámení odstranit (§ 37 odst. 3 ve spojení s § 154 správního řádu; *a contrario* § 6 odst. 6 věta první zákona o posuzování vlivů). Pokud tak magistrát neučinil, nezajistil zjištění skutkového stavu (stavu výchozího životního prostředí) tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Toto pochybení je přitom důsledkem toho, že správní orgány se v rámci zjišťovacího řízení nesprávně omezily především na podklady, které jim předložil dopravní podnik, aniž by aktivně a kriticky posuzovaly možnost vlivu změny záměru na životní prostředí. Pro srovnání soud poukazuje i na skutečnost, že ve hlukové studii byla zohledněna existence tunelového komplexu Blanka (viz dále), a proto nebyl žádný důvod, aby se tak alespoň v modelových výpočtech nestalo i v rozptylové studii. Soud proto shledal v této části námitku důvodnou.
90. Žalobce a) rovněž namítá, že měřicí stanice „Egypťská“ byla v době výstavby mimo provoz, protože tato stanice neumožňovala vyhodnotit dlouhodobě negativní dopady v těsném okolí stanice Nádraží Velešlavín.
91. Žalovaný k tomu uvádí, že v blízkosti záměru se nenacházela jiná měřicí stanice než uvedená stanice a že rozmístění měřicích stanic je věcí Českého hydrometeorologického úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Zpracovatel vycházel v době předložení oznámení z dostupných a aktualizovaných údajů (str. 14 napadeného rozhodnutí).

92. V rozptylové studii, která byla přílohou oznámení, je dále uvedeno, že v blízkém okolí hodnoceného záměru se nenacházela žádná měřicí stanice kvality ovzduší. Nejbližší stanicí imisního monitoringu byla stanice Praha 6 – Veleslavín (AVEXA), která byla umístěna cca 500 m východně od záměru. Jednalo se o průmyslovou městskou stanici, která zaznamenávala koncentrace NO_2 , NO , NO_x a PM_{10} a jež provozoval Český hydrometeorologický ústav. Součástí rozptylové studie byly i koncentrace vybraných polutantů z let 2010 – 2014 (str. 15 rozptylové studie).
93. Soud konstatuje, že tvrzení žalobce a) o nefunkčnosti této stanice a nedostatečnosti z nich získaných dat nejsou ničím podložena, nejsou tedy způsobilá zpochybnit závěry správních orgánů, které vycházely z rozptylové studie. ATEM přehledně zaznamenal výstupy z uvedené měřicí stanice a konfrontoval je s imisními limity stanovenými právními předpisy. Jeho závěry soud shledal, když odhlédne od shora vytčené vady týkající se komplexu Blanky, koherentními a bez zjevných logických chyb. Soud pak nesouhlasí s žalobcem a), že by z argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí vyplývaly jakékoli nejistoty.
94. Pokud žalobce a) dále uvádí, že vznesl zcela konkrétní, věcné a podložené námitky proti rozptylové studii, a doplňuje, že rozporoval určité tvrzení dané studie, soud konstatuje, že se nejedná o projednatelný žalobní bod. Žalobce a) totiž pouze rekapituluje svoje dřívější počínání v rámci zjišťovacího řízení, aniž by v žalobě formuloval konkrétní důvody, proč rozptylovou studii považuje za nesprávnou či neúplnou. Pokud by soud tyto důvody dohledával v jiných podáních žalobce a), porušil by tím princip rovnosti účastníků řízení. Není tak možné s ohledem na zásadu dispozitivní, aby žalobce a) předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy mimo samotnou žalobu [srov. § 71 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Za žalobní bod tak nelze považovat odkaz žalobce a) na obsah jiného podání (např. odvolání či jiného podání v rámci správního řízení, žaloby v jiném soudním řízení apod.); tam, kde takto formulovaný „žalobní bod“ soud přezkoumá, zatíží řízení vadou, která má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 8 As 15/2005-70; ze dne 24. 7. 2007, č. j. 2 Afs 194/2006-52; ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 Afs 103/2007-45; ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-93; ze dne 25. 6. 2010, č. j. 5 Afs 91/2009-123; ze dne 20. 7. 2010, č. j. 8 As 65/2009-111; ze dne 30. 11. 2011, č. j. 5 As 5/2011-68; ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36; ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 46/2013-26; ze dne 29. 4. 2014, č. j. 6 As 128/2013-37; ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 As 121/2013-40).
95. Žalobce a) rovněž napadá význam výsadby zeleně, který považuje za naprosto nesmyslný a v rozporu s obsahem spisu a podklady oznámení.
96. Žalovaný k této námitce odkázal na rozptylovou studii, v níž byl obsažen výpočet platný pro první roky provozu terminálu s tím, že postupem času budou záchytné schopnosti zeleně narůstat (str. 14 napadeného rozhodnutí).
97. Soud shledal z rozptylové studie, že obsahuje podrobné výpočty zachytu benzo[a]pyrenu a částic PM_{10} pro vysazené stromy a keře (str. 16 až 17 rozptylové studie). Žalobce a) sice namítá, že tyto výpočty jsou v rozporu s jinými podklady, neuvádí však žádné konkrétní důvody, které by tyto výpočty zpochybňovaly. Ačkoli mohou být zasazené stromky mladé a plné funkce mohou dosáhnout později, s touto skutečností rozptylová studie počítá, neboť výpočty se vztahovaly pro první roky provozu. Rozptylová studie přitom počítala s průměrnými hodnotami zachytu prachu pro jeden strom, a proto u opadavých stromů muselo být započítáno i období vegetačního klidu. Pokud žalobce a) uvádí, že výsadba nových stromků nemůže kompenzovat pokácenou zeleň, a proto nemůže dojít k jejímu pozitivnímu vlivu na snížení emisí, soud konstatuje, že daný závěr

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

magistrátu je vytržen z kontextu. Magistrát sice dospěl k závěru, že nová výsadba přibližně odpovídala rozsahu dřívějšího kácení, ale použité mapy pětiletých klouzavých průměrů imisních koncentrací pro roky 2010 – 2014 zachycovaly období výstavby po vykácení dřevin, tedy bez záchytu částic (str. 7 až 8 rozhodnutí I. stupně). Nová výsadba tedy musela být zlepšením oproti stavu bezprostředně předcházejícímu výsadbě. Nutné je přihlídnout i k závěru magistrátu, že terminál celkovou imisní situací prakticky nemění. Soud proto neshledal, že by společné závěry napadeného rozhodnutí a rozhodnutí I. stupně byly nepřezkoumatelné a že by neposkytovaly dostatečné odpovědi na žalobcovy námitky.

98. Žalobce a) považuje za zavádějící tvrzení, že terminál prakticky nezmění celkovou imisní situaci, neboť při pojíždění a rozjíždění autobusů na terminálu ve Veleslavíně je lokálně emitováno daleko více emisí než při průběžné jízdě po Evropské ulici.
99. Soud konstatuje, že se jedná pouze o subjektivní názor žalobce a), který není podložen konkrétními skutečnostmi. Rozptylová studie výslovně deklaruje, že při výpočtech emisí z automobilové dopravy byl také uvažován vliv studených startů zaparkovaných automobilů (str. 8 až 9 rozptylové studie), na což poukázal i žalovaný (str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí). Žalobce a) žádným způsobem nezpochybňuje modelové výpočty, které provedl ATEM a z nichž je patrné, že imisní limity všech látek s výjimkou benzo[a]pyrenu a krátkodobých koncentrací PM_{10} jsou v území splněny. U benzo[a]pyrenu však vliv záměru u obytné zástavby nebyl významný a nezměnil celkovou imisní situaci. U částic PM_{10} pak bylo možné po skončení výstavby metra očekávat imisní zátěž pod hranicí imisního limitu (str. 18 rozptylové studie). Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce a), že nikdo nezjistil skutečný stav na místě měření, neboť ATEM vycházel i z dat měřicí stanice Praha 6 – Veleslavín (AVEXA). Rovněž zde tak soud neshledal, že by byly podklady nebo odpovědi správních orgánů ve vztahu k námitkám žalobce a) nedostatečné.
100. Nakonec žalobce a) namítá, že oznámení vůbec nezjistilo aktuální hlukovou situaci, neboť vychází z podkladů z let 2010 až 2014.
101. Žalovaný k tomu uvedl, že oznámení zohledňovalo hlukovou situaci v okolí záměru ke dni oznámení tohoto záměru, přičemž zohledňovalo záměry, se kterými byla stavba koordinována, a stavba jiných záměrů či budov byla v hlukové studii obecně promítnuta v tzv. pozadových hodnotách (str. 15 napadeného rozhodnutí).
102. Soud shledal, že jedním z podkladů oznámení je hluková studie zpracovaná Ing. Michaelou Vrdlovcovou pro záměr „Prodloužení trasy A metra ze stanice Dejvická, provozní úsek V.A1 Dejvice (mimo) – Petřiny, provozní úsek V.A2 Petřiny (mimo) – Motol“ (dále jen „hluková studie“). Předmětem hlukové studie je posouzení ovlivnění akustické situace zájmového území provozem autobusového terminálu Nádraží Veleslavín. Hluková studie hodnotí akustickou situaci v roce 2014 před otevřením terminálu nádraží Veleslavín a po jeho otevření. Dopravní intenzity pro výpočet akustické situace z provozu na komunikaci Evropská byly převzaty z výsledků pravidelného sčítání v roce 2014, ale kontrolní výpočet byl proveden i pro současnou dopravní situaci po uvedení do provozu tunelového komplexu Blanka (str. 10 hlukové studie). Hluk byl měřen i v místě ve dnech 14. – 15. 10. 2015 (str. 17 hlukové studie). Hluková studie pak obsahuje podrobné závěr, že zprovozněním autobusového terminálu nedojde v zásadě k překročení hygienických limitů hluku (str. 25 hlukové studie). Dominantním zdrojem hluku v území je totiž doprava na komunikaci Evropská a na ni navazujících místních komunikacích (str. 28 hlukové studie).
103. Soud předem opakovaně odkazuje na § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, podle něž bylo zjišťování stavu životního prostředí omezeno na datum podání oznámení. Pokud dopravní podnik podal oznámení dne 21. 12. 2015, musel magistrát posuzovat stav životního prostředí k tomuto datu. V kontextu detailní hlukové studie neobstojí nekonkrétní tvrzení žalobce a), že nebyla zjištěna aktuální hluková situace k vydání rozhodnutí. Hluková

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

studie totiž vychází z měření dopravy v roce 2014, měření hluku v území ze dne 14. – 15. 10. 2015 a bere v potaz i provoz tunelového komplexu Blanka. Požadavek na další měření hluku v území je pouze subjektivním přáním žalobce a), neboť žalobce a) nedoložil, že by jeho požadavek měl oporu v určitých skutkových okolnostech. Žalobce a) žádným způsobem výstupy hlukové studie nezpochybnil, neboť neuvádí žádné konkrétní důvody, proč by měly být závěry obsažené v hlukové studii neúplné nebo nesprávné. Soud proto neshledal v této části námitku důvodnou.

5. Námitka týkající se rezignace žalovaného na jeho úlohu aktivně vystupovat ve zjišťovacím řízení

104. Žalobce a) namítá, že žalovaný rezignoval na svoji úlohu rozhodujícího správního orgánu, porušil § 3 správního řádu a § 7 odst. 6 ve spojení s přílohou č. 2 zákona o posuzování vlivů a neřídil se správním řádem. Shodnou námitku vznáší i žalobce b).
105. Soud v obecné rovině sdílí názor žalobců, že úloha správních orgánů je v rámci zjišťovacího řízení jiná, než prezentoval žalovaný. Soud výše podrobně osvětlil vztah mezi správním řízením a zjišťovacím řízením a úkoly správního orgánu v rámci zjišťovacího řízení, jakož i význam základních zásad činnosti správních orgánů ve zjišťovacím řízení. Lze tedy opět shrnout, že za hodnocení podkladů zjišťovacího řízení nesly plnou odpovědnost správní orgány, které se nemohly zprostit své povinnosti kriticky hodnotit jednotlivé podklady a hájit veřejný zájem tím, že by se pouze spolehly na odbornost zpracovatele oznámení a souvisejících podkladů.
106. Ačkoli se soud v obecné rovině s námitkou žalobců ztotožňuje, význam by měla jenom tehdy, pokud by správní orgány ve vztahu ke konkrétně formulovaným námitkám chybně postupovaly nebo dospěly k nesprávným závěrům. Každou vadu řízení je nutné posuzovat materiálně, neboť i chybný postup správních orgánů nakonec nemusí mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí o věci samé [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Obsah oznámení a k němu přiložených podkladů mohly zpochybnit především určité a podložené námitky žalobců, z nichž by vyplývaly konkrétní vady či nedostatky oznámení a jeho podkladů. Soud se výše podrobně zabýval konkrétními námitkami žalobce a), přičemž shledal, že důvodnou byla pouze námitka týkající se rozptylové studie. Zbýlé námitky žalobce a) jsou nekonkrétní, nepodložené či založené pouze na subjektivních dojmech a názorech. Žalobce b) pak žádné konkrétní námitky ve vztahu k oznámení či neúplnosti podkladů nevznáší. Jinými slovy, až na jmenovanou výjimku nebyly námitky žalobců tak, jak byly formulovány, způsobilé zpochybnit obsah oznámení či příslušných podkladů.
107. Ohledně tvrzení, že správní orgány porušily § 7 odst. 6 ve spojení s přílohou č. 2 zákona o posuzování vlivů, soud konstatuje, že magistrát se podrobně zabýval hodnocením změny záměru v kontextu zákonných zásad, jak je stanoví příloha č. 2 zákona (str. 5 až 10 rozhodnutí I. stupně). Žalobce a) naformuloval totožné námitky jak v odvolání, tak ve správní žalobě. Dílčí námitky žalobce a) proti oznámení a hodnocení změny záměru podle citovaných ustanovení tak vedle žalovaného hodnotil i soud. Přitom soud až na jednu výjimku (rozptylová studie) neshledal v hodnocení jednotlivých podkladů prostřednictvím zásad, které vymezuje zákon o posuzování vlivů, žádné pochybení, neúplnost či nedostatečnost. Pokud žalobce a) odkazuje na argument žalovaného, že ve zjišťovacím řízení nebylo možné uplatnit § 50 odst. 3 správního řádu (str. 15 napadeného rozhodnutí), soud konstatuje, že žalovaný nejprve konkrétně vypořádal námitku žalobce a) týkající se hlukové situace, teprve následně uvedl úvahu ohledně aplikace daného procesního ustanovení. Byť žalovaný vyloučil aplikaci § 50 odst. 3 správního řádu, žalovaný vypořádal námitku žalobce a) i věcně. Proto soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v této části nepřezkoumatelné.
108. Pokud žalobci nastolují otázku, proč správní orgány dospěly k závěru, že změna záměru nebude posuzována podle zákona o posuzování vlivů, ačkoli má zásadní dopad na životní prostředí, jedná se z hlediska argumentace o záměnu předpokladů (*premis*) a závěrů učiněných na základě

těchto předpokladů. Pokud předmětem zjišťovacího řízení bylo právě posouzení, zda změna záměru může mít významný vliv na životní prostředí, je možné učinit závěr, zda tomu tak je či není, až po vyhodnocení jednotlivých předpokladů (zde: oznámení, vyjádření a dalších podkladů). Žalobci se uvedenou otázkou dopustili chybného logického úsudku, neboť významný vliv změny záměru na životní prostředí považují za předem daný (*apriorní*) fakt, ačkoli se jedná o závěr, který mohl být přijat teprve v rámci zjišťovacího řízení.

109. Lze shrnout, že soud sice přisvědčil žalobcům v obecné rovině, že správní orgány nepochopily správně svou úlohu ve zjišťovacím řízení, ale tato skutečnost sama o sobě neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (až na shora vytknutou výjimku týkající se rozptylové studie), protože se neprojevila při chybném řešení určité dílčí otázky ze strany správních orgánů.

6. Námitka týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí I. stupně

110. Žalobce a) namítá, že rozhodnutí I. stupně je zejména ve svém výroku nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Magistrát například nesprávně a zmatečně uvádí, že záměr lze charakterizovat jako novostavbu podzemní speciální dráhy s nezbytnými provozními a inženýrskými celky a s objekty jak pod povrchem, tak vystupujícími na povrch. Žalobce a) dále namítá, že se žalovaný danou námitkou zabýval nedostatečně, nehodnověrně a nepřezkoumatelně.
111. Soud konstatuje, že otázkou vymezení předmětu řízení (vymezení změny záměru) se podrobně zabýval již výše, přičemž neshledal, že by byl předmět zjišťovacího řízení vymezen nedostatečně. Soud naopak shledal, že žalobce a) nesrozumitelně naformuloval uvedenou námitku, neboť ji naformuloval ve správní žalobě jen kuse a bez specifikování konkrétních důvodů. Zcela tak chybí žalobní tvrzení, v čem v daném směru ve vztahu k rozhodnutí I. stupně žalovaný pochybil. Soud již výše osvětlil, že nemůže z vlastní iniciativy doplňovat argumentaci žalobce či ji dohledávat v jiných podáních, neboť by tím porušil princip rovnosti účastníků řízení. Soud se proto danou námitkou nemohl zabývat.

7. Námitka týkající se vyloučení účasti dotčené veřejnosti, respektive žalobce b), ze zjišťovacího řízení

112. Žalobce b) namítá porušení § 6 odst. 7 a § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, neboť magistrát nepřihlédl k jeho vyjádření ze dne 20. 4. 2017. Magistrát ani žalovaný se přitom nevypořádali s tím, že zákon o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, stanovil v § 6 odst. 7 pouze to, že správní orgán „nemusí“ k vyjádřením zaslaným po lhůtě přihlížet. Oba správní orgány nepředložily úvahy, proč nepřihlédly k vyjádření žalobce b), ačkoli ten se dozvěděl o záměru až v roce 2017. Žalobce b) tak trvá na tom, že jeho vyjádření ze dne 20. 4. 2017 bylo učiněno včas. Rovněž namítá, že o jeho účastenství ve zjišťovacím řízení nebylo přes jeho naléhání rozhodnuto dle § 28 odst. 1 správního řádu. Z těchto pochybení dovozuje porušení svých práv dotčené veřejnosti ve smyslu Aarhuské úmluvy a směrnice EIA.
113. Podle § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, *veřejnost, dotčená veřejnost, dotčené správní úřady a dotčené územní samosprávné celky mohou zaslat písemné vyjádření k oznámení příslušnému úřadu do 20 dnů ode dne zveřejnění informace o oznámení. K vyjádřením zaslaným po lhůtě příslušný úřad nemusí přihlížet.*
114. Podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, *zjišťovací řízení se zabývá na podkladě oznámení a provádí se podle zásad uvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Při určování, zda záměr nebo změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, přiblíží příslušný úřad vždy k obdrženým vyjádřením veřejnosti, dotčené veřejnosti, dotčených správních úřadů a dotčených územních samosprávných celků.*
115. Při posuzování uvedené námitky žalobce b) vycházel soud z následujících podkladů:

116. Magistrát zveřejnil oznámení o změně záměru na své úřední desce dne 4. 1. 2016, přičemž termín pro zaslání vyjádření byl do 25. 1. 2016.
117. Magistrát poprvé rozhodl v rámci zjišťovacího řízení rozhodnutím ze dne 21. 3. 2016, č. j. MHMP 464179/2016/EIA/996/Nov (dále též „původní rozhodnutí I. stupně“), v němž dospěl k závěru, že změna záměru nebude posuzována podle zákona o posuzování vlivů.
118. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. 50146/ENV/16; 2188/500/16 (dále též „původní rozhodnutí II. stupně“), zrušil původní rozhodnutí I. stupně a věc vrátil magistrátu k novému projednání. Důvody pro zrušení původního rozhodnutí I. stupně byly zejména následující: (i) výrok daného rozhodnutí nebyl jednoznačný a byl zavádějící, (ii) rozporuplné byly některé kapitoly daného rozhodnutí, (iii) odůvodnění daného rozhodnutí se nevypořádalo s vlivem záměru na všechny složky životního prostředí, a proto bylo nepřezkoumatelné, (iv) magistrát neposoudil vliv kumulativních vlivů, (v) zavádějící byl časový horizont záměru. Žalovaný proto zavázal magistrát pro další řízení následujícím právním názorem: (i) magistrát měl prostudovat podklady a určit předmět oznámení, (ii) na základě prostudování oznámení a jeho příloh měl opravit původní znění rozhodnutí tak, aby výroková část záměru odpovídala části odůvodnění, nebo měl uplatnit jiný postup dle § 7 zákona o posuzování vlivů, (iii) v případě vydání rozhodnutí dle § 7 odst. 6 zákona měl rozpracovat část odůvodnění se zohledněním kritérií uvedených v příloze č. 2 zákona ve vazbě na stanovený předmět zjišťovacího řízení, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné.
119. Žalobce b) doručil magistrátu své písemné vyjádření k oznámení dne 21. 4. 2017.
120. Magistrát následně rozhodl dne 30. 5. 2017 rozhodnutím I. stupně. V rámci odůvodnění uvedl, že k uvedenému vyjádření žalobce b) dle § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů nepřihlédl (str. 13 rozhodnutí I. stupně).
121. Proti tomuto rozhodnutí I. stupně podal odvolání ze dne 14. 6. 2017 žalobce a) a odvolání ze dne 13. 6. 2017 žalobce b).
122. Městský soud v Praze odmítl usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. 11A 146/2017-53, žalobu žalobce b) na ochranu před nezákonným zásahem magistrátu, který měl spočívat v tom, že se magistrát v rámci zjišťovacího řízení, které bylo vedeno ve věci změny záměru pod názvem „Prodloužení trasy metra A v Praze – provozní úsek V. A - Dejvická (mimo) - Motol“ nevypořádal s vyjádřením žalobce b) ze dne 20. 4. 2017, a dále v tom, že Magistrát hl. m. Prahy žalobci b) nepřiznal v uvedeném zjišťovacím řízení postavení účastníka správního řízení, a ani o jeho účastenství v tomto zjišťovacím řízení nerozhodl podle § 28 odst. 1 správního řádu. Soud dospěl v daném rozhodnutí k závěru, že zásahová žaloba nebyla přípustná, neboť žalobce b) ve smyslu § 85 s. ř. s. nevyčerpal jiné právní prostředek, kterým bylo v daném případě odvolání.
123. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval jednak odvolacími námitkami žalobce a) (str. 11-20 napadeného rozhodnutí), jednak námitkami žalobce b) (str. 3-11 napadeného rozhodnutí). Ohledně toho, že magistrát ve zjišťovacím řízení nepřihlédl k vyjádřením žalobce b), žalovaný odkázal nejprve na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2018, č. j. 11A 146/2017-53. Dále uvedl, že původním rozhodnutím II. stupně neuložil magistrátu povinnost opakovat celý proces EIA, neboť vzhledem k důvodům, pro které bylo zrušeno původní rozhodnutí I. stupně, by opakování celého zjišťovacího řízení nepřineslo magistrátu žádné nové rozhodné skutečnosti. Zároveň odkázal na dikci § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů, které neukládalo magistrátu povinnost zdůvodnit, proč k vyjádření zaslánému po ukončení řádného termínu nepřihlédl. Pokud se žalobce b) dozvěděl o zjišťovacím řízení až v roce 2017, nebylo to relevantní, neboť zjišťovací řízení probíhalo již od roku 2016. Dále se žalovaný zabýval jednotlivými věcnými námitkami žalobce b).
124. Soud předně uvádí, že si je vědom problematičnosti § 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, neboť dikce daného ustanovení, že *ke vyjádřením zasláným*

po lhůtě příslušný úřad nemusí přiblížit, v sobě zahrnuje správní uvážení. Této skutečnosti si byl vědom i zákonodárce, kterým zákonem č. 326/2017 Sb. novelizoval zákon o posuzování vlivů tak, že dle § 6 odst. 8 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném od 1. 11. 2017, *ke vyjádření zasláným po lhůtě příslušný úřad nepřiblíží*. Zatímco v prvním případě je na uvážení správního orgánu, zda využije institutu koncentrace zjišťovacího řízení, v druhém případě nastává koncentrace přímo ze zákona.

125. V posuzovaném případě byla předpokladem pro aplikaci správního uvážení dle § 6 odst. 7 věty druhé zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017, právní skutečnost, že žalobce b) podal své vyjádření po uplynutí příslušné lhůty. Na základě této právní skutečnosti pak měl magistrát možnost v rámci správního uvážení posoudit, zda k podanému vyjádření přihlédne či nikoli. Tato úvaha přitom měla být přirozeně součástí odůvodnění. Magistrát tak pochybil, pokud svoji správní úvahu v rozhodnutí I. stupně neuvedl.
126. Na druhou stranu soud uvádí, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i napadené rozhodnutí posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí I. stupně tak mohl zhojit žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Žalovaný uvedl alespoň nějaké důvody, proč magistrát nemusel k vyjádření žalobce b) přihlížet, zejména konstatoval, že neuložil magistrátu povinnost opakovat celé zjišťovací řízení, neboť by jeho opakování nepřineslo žádné nové skutečnosti (str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí). Soud proto neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo v tomto směru nepřezkoumatelné, neboť obsahuje odpověď na námitku žalobce b), proč nebylo k jeho opožděnému vyjádření přihlédnuto. Rovněž je nesprávný závěr žalobce b), že by magistrát v druhém kolem zjišťovacího řízení znovu informoval dotčené subjekty o možnosti podat vyjádření (§ 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů), neboť magistrát po zrušení původního rozhodnutí I. stupně přistoupil rovnou k vydání rozhodnutí I. stupně (str. 11 rozhodnutí I. stupně).
127. Vedle toho však soud považuje za podstatné, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí věcně zabýval veškerými odvolacími námitkami žalobce b). Byť magistrát procesně pochybil, tato vada byla zhojena, neboť žalobce b) měl možnost své námitky ve vyjádření podaném dne 21. 4. 2017 ke zjišťovacímu řízení uplatnit v rámci řízení o odvolání a žalovaný se jeho námitkami zabýval. Soud tedy uzavírá, že žalobce b) nebyl žádným způsobem zkrácen na svých právech dotčené veřejnosti, neboť v kontextu principu jednotnosti správního řízení nebylo nakonec podstatné, zda mu odpovědi na jeho námitky poskytl magistrát nebo žalovaný.
128. Soud sdílí názor žalobce b), že odkaz žalovaného na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2018, č. j. 11A 146/2017-53, nebyl úplně případný, neboť v daném usnesení žalobu odmítl pro nepřipustnost, aniž by se věcně zabýval jakýmkoli námitkami. Jinými slovy, dané usnesení neposkytlo žádné využitelné závěry pro nyní posuzovaný případ. Nelze však přehlédnout, že žalovaný doplnil i další důvody, proč magistrát nepřihlížel k vyjádření žalobce b) ve zjišťovacím řízení, a nadto věcně přezkoumal věcné odvolací námitky žalobce b). K tomu soud doplňuje, že žalobní námitky žalobce b) jsou prakticky jen procesního charakteru, aniž by žalobce b) rozporoval věcné záměry oznámení, dostupných podkladů či správních rozhodnutí.
129. Žalobce b) také namítá porušení § 2 odst. 3 a § 4 odst. 3 správního řádu a domáhá se přímé aplikace Aarhuské úmluvy a přímého účinku směrnice EIA. Žalobce b) z judikatury Ústavního soudu a Soudního dvora dovozuje, že musí mít možnost namítat veškeré rozpory napadených rozhodnutí s hmotným i procesním právem a účastnit se daných řízení. Soud však opakuje, že tuto možnost měl žalobce b) přinejmenším v odvolacím řízení, kde s ním žalovaný jednal jako s účastníkem řízení a vypořádal všechny jeho námitky, a proto případné dotčení jeho práv ve zjišťovacím řízení bylo zhojeno.
130. Pokud žalobce b) namítá, že magistrát odmítl rozhodnout o jeho účastenství ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu, soud odkazuje na výše uvedené úvahy, v rámci nichž dospěl

k závěru, že zjišťovací řízení není správním řízením, a proto v něm nevystupují účastníci řízení v pravém slova smyslu. Způsoby a formy účasti na zjišťovacím řízení jsou upraveny nezávisle na správním řádu prostřednictvím oprávnění dotčených subjektů založených § 6 a § 7 zákona o posuzování vlivů. Žalobce b) se stal účastníkem řízení až poté, kdy se zjišťovací řízení „překlopilo“ do správního řízení, tedy až s vydáním rozhodnutí I. stupně; a od té chvíle bylo s žalobcem b) jako s účastníkem řízení jednáno.

131. Závěrem soud konstatuje, že není pravda, že by žalobce b) zcela ztratil možnost participovat na projednání změny záměru. Právo podat písemné vyjádření k oznámení (§ 6 odst. 7 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 10. 2017) je nezávislé na právu podat odvolání proti rozhodnutí, že záměr nebude posuzována podle zákona (§ 7 odst. 6 zákona), nebo na právu podat správní žalobu (§ 7 odst. 9 zákona). Pokud se žalovaný věcně zabýval odvolacími námitkami žalobce b), docílil žalobce b) přezkumu rozhodnutí I. stupně. (Ne)úspěch odvolání žalobce b) vycházel z pomyslného střetu kvality rozhodnutí I. stupně a kvality odvolacích námitek. Nyní v soudním řízení nebyl žalobce b) žádným způsobem omezen ve formulaci dalších žalobních námitek, na základě nichž by mohl rozporovat správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud tak však žalobce b) z vlastní vůle neučinil, je mylné se domnívat, že byl omezen na svém právu napadat hmotnou i procesní stránku posuzování změny záměru. Měl totiž možnost uplatnit svá práva ve správním i soudním řízení.

132. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

133. Soud uvážil, že žaloba žalobce a) je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil I. výrokem pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a nedostatečně zjištěný skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Správní orgány nesprávně vyložily procesní úpravu zjišťovacího řízení, a v důsledku toho připustily, aby podkladem zjišťovacího řízení byla neúplná rozptylová studie. Soud zrušil dále i rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť ohledně změny záměru bude nutné vést opět zjišťovací řízení, v rámci něhož budou podklady doplněny. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Za prvé, správní orgány budou v dalším řízení reflektovat, že jsou ve zjišťovacím řízení garanty veřejného zájmu, že plně odpovídají za jeho výsledek a že i v rámci něho musejí respektovat základní zásady činnosti správních orgánů. Za druhé, správní orgány zajistí doplnění podkladů zjišťovacího řízení tak, aby mohly změnu záměru posoudit ve smyslu § 3 správního řádu. Za druhé, správní orgány kriticky zhodnotí dostupné podklady, případně zajistí jejich doplnění, aby mohly změnu záměru posoudit zejména ve smyslu § 7 odst. 5 nebo 6 zákona o posuzování vlivů, zásad obsažených v příloze č. 2 zákona a § 3 správního řádu. Přitom se pečlivě zaměří i na možnou kumulaci vlivů na životní prostředí ze strany jiných záměrů (realizovaných, povolených, připravovaných, uvažovaných) a dalších zdrojů znečištění. Byť se argumentace žalobce a) týkala pouze nezohlednění imisního příspěvku tunelového komplexu Blanka, soud nad tento rámec z ryze instruktivních a preventivních důvodů doplňuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgány se při nyní posuzované změně záměru zabývaly možnými kumulativními vlivy s dříve schváleným záměrem „Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická – Provozní úsek V.A – Dejvická (mimo)-Motol, SOD 40 Patrový terminál BUS u stanice Veleslavín“, PHA785. Za třetí, správní orgány v dalším řízení nepominou, že došlo k významné novele zákona o posuzování vlivů zákony č. 326/2017 Sb. a č. 225/2017 Sb., pročež v dalším zjišťovacím řízení bude nutné posoudit i účinky přechodných ustanovení těchto předpisů.

134. Soud naopak neshledal důvodnou žalobu žalobce b), a proto jeho žalobu II. výrokem zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

135. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce a), a proto soud rozhodl III. výrokem, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na nákladech řízení 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Jiné náklady žalobce a) nedoložil, ani netvrdil.
136. Ve věci žaloby žalobce b) měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl IV. výrokem, že žalovaný ani žalobce b) vzájemně nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
137. O nákladech řízení zúčastněné osoby pak soud rozhodl V. výrokem dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí soud neuložil žádné povinnosti ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. července 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.